

Og her står:

»I november 1990 rejstes tiltale ved byretten mod en 74-årig mand for overtrædelse af skattekontrolloven ved urigtig indkomstangivelse vedrørende et af ham drevet og behersket anpartsselskab, hvorved han uberettiget udskød betaling af selskabsskatter på i alt 2.777.740 kr. Sagen var berammet til foretagelse flere gange, men blev udsat på grund af tiltaltes helbredstilstand. Forsvareren forespurgte i november 1991, om anklagemyndigheden af den grund ville frafalde tiltalen. Tiltalte fik ilt 24 timer i døgnnet, han havde vanskeligt ved at læse, tale og høre og også ved at huske de begivenheder i 1985 og 1987, som tiltalen vedrørte. Det var usikkert, om hans tilstand ville blive væsentlig bedre. Statsadvokaten fastholdt tiltalen, og sagen berammedes til foretagelse i marts 1992. Tiltalte afgik ved døden den 16. februar 1992, og forfølgning frafaldtes så.«

Jeg siger intet om, og jeg skal ikke her rejse en debat om, hvorvidt det var en menneskelig, menneskeværdig eller umenneskelig behandling, man underkastede den pågældende tiltalte. Men jeg vil bare bruge det som et eksempel over for hr. Svend Aage Jensby, når han siger, at det er en helt almindelig praksis, at man frafalder tiltale over for folk, der er svækkede.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg synes ikke, det vil være særlig sømmeligt, hvis vi skal stå her og diskutere Erik Ninn-Hansens sygdom/ikkesygdom. Men altså o.k., der er én ting, der i hvert fald skal slås fast. Det blev sagt meget, meget tydeligt, at Erik Ninn-Hansen godt kan være fysisk til stede og også så åndeligt til stede, at han kan følge med i, hvad der foregår. Og det vil sige langt, langt bedre end i det tilfælde, som hr. Bjørn Elmquist læste op.

Det betyder så også, at vi kan overholde loven. Det er jo afgørende. Hvis ikke vi kunne overholde loven, ville det være en gal sag. Men nu har hr. Svend Aage Jensby ikke været til stede i Udvalget for Forretningsordenen, og jeg synes, det ville være godt, om vi får en offentlig procedure, så vi ikke skal køre rundt med de her mærkværdige rygter, men føre sagen igennem, så alle er godt tjent med, at vi ved, hvad der er blevet sagt og ikke er blevet sagt.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (FP):

Det, der kalder mig herop, er fru Birthe Rønn

Hornbechs bemærkninger om forslaget her. Jeg synes i den grad, at Venstres ene ordfører frasier sig sit ansvar over for sagen, når den ene af Venstres ordførere vil påstå, at man ikke skal tage egentlig ærlig stilling til forslaget, fordi forsvarerne ikke har begæret sagen hævet. Det er dog Folketinget her og de enkelte folketingsmedlemmer, der er anklagemyndighed, og derfor må vi også være os vores ansvar bevidst om, at det er vores beslutning, om den her sag skal fortsætte eller ikke fortsætte, og derfor synes jeg, det er at fralægge sig sit ansvar, når man lægger spørgsmålet over til, om forsvarerne har begæret sagen hævet eller ej.

Så siger fru Birthe Rønn Hornbech tillige, at andre vil være retsløse, hvis man ophæver sagen. Jeg synes, der er væsentlige forhold, som fru Birthe Rønn Hornbech glemmer i den forbindelse. Der er jo blandt andet belastningen af Højesteret i forbindelse med rigsretssagen, der også skal tages med i betragtning, som den anden af Venstres ordførere ganske rigtigt nævnte, nemlig i forhold til proportionalitetsprincippet. Skaber sagen mere retsbevidsthed, eller kræver den i virkeligheden retsbevidstheden? Virkeligheden er jo, at Højesteret bliver belastet, og at Højesterets sagsbehandlingstider osv. belastes af rigsretssagen; det hensyn skal fru Birthe Rønn Hornbech også forholde sig til, når man diskuterer retsbevidsthed, for der er andre personer i det her land, som ønsker tredjeinstansbevilling ved Højesteret, og som altså får svækket deres retsbevidsthed af, at man fortsat kører den her rigsretssag. Så det er to hensyn, som jeg synes fru Birthe Rønn Hornbech skulle forholde sig til i sit ordførerindlæg og i forbindelse med sin stillingtagen til det her forslag.

(Kort bemærkning).

Svend Aage Jensby (V):

Jeg skal svare hr. Bjørn Elmquist. Jeg går ud fra, at hr. Bjørn Elmquist som jurist ved, at der vedrørende tiltalepraksis eller tiltalefrafaldspraksis er en afgørende forskel på, hvilken sagstype vi taler om. Den sag, der nævnes fra hr. Bjørn Elmquists side, er en skattesag. Det har altid været praksis, at uanset alvorlig sindssygdom eller anden sygdom kører skattesager videre. Det gælder også spirituskørsel.

Her er der overhovedet ikke tale om en sag, der tåler sammenligning. Det er, som hr. Bjørn Elmquist kan læse i forarbejderne til rigsretsloven, gjort til en afgørende forudsætning, at den, der stilles for en rigsret, altså som politiker, har